

РЕШЕНИЕ

№ 3390

гр. София, 19.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 19.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **10430** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на О. В. О., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], ет. 1, ап. 1, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-005275 по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП от 14.09.2021 г., издадена от Р. Б. Н. – полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), Отдел Пътна полиция, с която му е отнето временно свидетелството за управление на МПС до решаване въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

Жалбоподателят твърди, че обжалваният административен акт е неправилен, необоснован и издаден при липса на компетентност, при неспазване на установената форма, при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие на материално правните разпоредби и в несъответствие с целта на закона, поради което моли съдът да отмени заповедта за налагане на принудителната административна мярка.

В проведеното съдебно заседание на 19.04.2022 година жалбоподателят редовно призован не се явява и не изпраща процесуален представител.

Ответникът по жалбата Р. Б. Н. на длъжност полицейски инспектор към СДВР, ОПП, редовно призован, не се явява, не се представлява.

Административен съд София – град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 ГПК вр. с чл. 144 АПК

приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 03.09.2021 година, около 23:15 часа в [населено място], [улица]на паркинга М., жалбоподателят е управлявал лек автомобил „М.“ ГЛБ 200 Д с рег. [рег.номер на МПС] , като при извършената проверка отказва да бъде изпробван с техническа средство „Alcotest Dreger 7510 OIML“ със сериен номер ARNA – 0147 за установяване употребата на алкохол. На водача е издаден талон за медицинско изследване № 086063 от 04.09.2021 година. Мл. автоконтрольорът при СДВР, ОПП, Е. П. Д. в присъствието на свидетелите В. Д. Д. и И. И. Х. съставил Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 445101 на О. В. О. – настоящ жалбоподател. Със съставения АУАН е установено, че водачът е извършил нарушение на чл. 174, ал. 3, предложение първо от ЗДвП, както и на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, като не представя СУМПС и контролен талон към СУМПС. При съставянето на АУАН са иззети: данни от лична карта №[ЕИК].

По делото е представена Заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 година на директора на СДВР, с която на основание чл. 43, ал. 4 ЗМВР е заповядано да се прилагат с мотивирана заповед принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 ЗДвП длъжностните държавни служители от Отдел „Пътна полиция“ при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР.

Със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-005275 по чл. 171, т. 1, б. "б. " от ЗДвП от 14.09.2021 година, Р. Б. Н. – полицейски инспектор към СДВР, ОПП, е наложил принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. "б. " от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, тъй като водача отказва да бъде изпробван с техническа средство „Алкотест Дрегер“, за установяване употребата на алкохол, представляващо нарушение на чл. 174, ал. 3, предложение първо от ЗДвП.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на Административен съд София – град, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от страна с активна процесуална легитимация срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, и пред надлежния съд, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт – Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП.

Оспорената заповед за прилагане на принудителна административна мярка по 172, ал. 1 ЗДвП се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица по отношение на принудителните мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и т. 7 ЗДвП. В конкретния случай със Заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 година директорът на СДВР е оправомощил полицейските органи към СДВР, ОПП да прилагат с мотивирана заповед принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 ЗДвП, Ето защо, в случая оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, поради което направеното възражение от

процесуалния представител на жалбоподателя е напълно неоснователно. Заповедта съответства на предвидената за нея мотивирана писмена форма. Съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 АПК относно наименованието на органа – издател, наименованието на акта, неговия адресат, фактически и правни основания за издаването му, има ясна разпоредителна част, дата на издаване, подпис на лицето с означена длъжност. Фактическите основания са пълни и без противоречия. Правните основания съответстват на приложимата материална норма за извършеното административно нарушение и приложимата хипотеза на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП. Волеизявлението на органа е във връзка с фактическите основания за неговото формиране. Възраженията на жалбоподателя за обратното са напълно неоснователни. Заповедта е издадена при спазване на общите процесуални правила на чл. 35 и чл. 36 АПК за изясняване на релевантните факти и обстоятелства от значение за случая посредством събиране на всички относими, допустими и достатъчни доказателства. При спазване на чл. 170, ал. 1 АПК и разпределението на доказателствената тежест, административният орган е доказал обстоятелствата, които изискват налагане на принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП. В тежест на жалбоподателя е да установи факти, от които черпи права като обори констатациите относно отказа да бъде изпробван за установяване употребата на алкохол. В съставения АУАН, на който се позовава административният орган в заповедта е посочено, че лицето (жалбоподателят) управлява МПС, като при извършената проверка отказва да бъде изпробван с техническа средство "Алкотест Дрегер" за установяване употребата на алкохол. На водача е издаден талон за медицинско изследване № 086063 за УМБАЛ Св. А.. Със съставения АУАН е установено, че водачът (настоящ жалбоподател) е извършил нарушение на чл. 174, ал. 3, предл. 1-во ЗДвП. Съгласно чл. 189, ал. 2 ЗДвП съставеният АУАН има доказателствена сила до доказване на противното, а в случая фактическата обстановка не е оборена от жалбоподателя, за който е доказателствената тежест. Напротив, в хода на съдебното производство жалбоподателят не опроверга констатациите на административния орган с допустимите процесуални способности и средства. За да се наложи ПАМ е достатъчно да има съставен АУАН. Неприложими са останалите правнорегламентирани в ЗАНН процедури за издаване на НП. Настоящият съдебен състав намира за доказана фактическата обстановка, установена с Акт за установяване на административно нарушение № 445101 от 04.09.2021 година. Безспорно са възникнали материалноправните предпоставки за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП. Касае се за административна принуда, предвидена в специален закон, с оглед спецификата на регулираните от него обществени отношения, която се прилага при изрично предвидени условия. След като те са налице, правилно административният орган е приложил принудителната административна мярка. Доводите на жалбоподателя за противоречие между изложени мотиви и административно разпореждане са неоснователни. Действително е налице несъответствие между посочения в АУАН час на проверката - 23:15 часа на 03.09.2021 г. и този в талона за изследване – 03:35 часа на 04.09.2021 г., но същото не може да бъде определено като съществено нарушение на административнопроизводствените правила, което да води до незаконосъобразност по установяване на нарушението. Нарушението ясно и недвусмислено е описано словесно. Нарушената правна норма е посочена достатъчно точно, за да разбере нарушителя за какво точно нарушение ще му бъде ангажирана отговорността.

Съгласно чл. 53, ал. 2 от Закона за административните нарушения и наказания наказателното постановление се издава и когато е допусната нередност в АУАН, но нарушението е доказано по несъмнен начин, какъвто е настоящият случай – наказателно постановление е издадено. По аргумент за по-силното основание, ако при нередност в АУАН може да се ангажира административнонаказателната отговорност на лицето, то на още по-силно основание може същото нарушение да е основание за прилагане на принудителна административна мярка спрямо нарушителя, тъй като последната не е санкция, то интензитета на намесата на държавната власт в правната сфера на нарушителя е по-малка и допуснатата нередност в АУАН не може да се отрази на законосъобразността на ЗППАМ.

Оспореният административен акт съгласно чл. 4, ал. 2 от АПК е издаден за целите и на основанията на закона. Заповедта е съобразена изцяло с предвидения от законодателя срок за прилагане административна принуда, временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

Съгласно разпоредбата на чл. 171 ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки, като в нормата на т. 1, б. „б“ е предвидено временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. Нарушението представлява управление на МПС след отказ за установяване употребата на алкохол с техническо средство, което е самостоятелно основание за прилагане на ПАМ.

Заповедта отговаря на материалния закон. Материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ в оспорената заповед е хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП е свързана с управление на МПС след отказ за установяване употребата на алкохол с техническо средство. Хипотезата осъществява състава на нарушението по чл. 174, ал. 3, предл. 1-во ЗДвП. Нарушението е констатирано със съставения АУАН от компетентно длъжностно лице. На основание чл. 189, ал. 2 ЗДвП редовно съставеният АУАН се ползва с обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. Констатациите в АУАН не бяха оборени в настоящото съдебно производство от жалбоподателя.

Административната принуда, наложена с оспорената заповед, е предвидена в специален закон, с оглед спецификата на регулираните от него обществени отношения, която се прилага при изрично предвидени условия. След като те са налице, правилно административният орган е приложил принудителната мярка. При тази законова уредба административният орган е действал при условията на обвързана компетентност и е нямал право на преценка дали да издаде или не атакувания индивидуален административен акт. При наличието на законовите предпоставки за налагане на принудителната административна мярка, административният орган е длъжен да я наложи.

Принудителната административна мярка за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща необходимото за осъществяване на целта на закона. В случая прилагането на принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП е постигнала целите на административната принуда, като не е ограничила правата на

жалбоподателя в по-голяма степен от необходимото. С оглед на това последиците от издадената заповед са съизмерими с преследваната цел, което означава, че същата е постановена в синхрон с чл. 6, ал. 5 АПК. Настоящият съдебен състав счита, че така наложената принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП за нарушение на чл. 174, ал. 3, предл. 1-во ЗДвП си поставя и постига законоустановените цели на административната принуда.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК настоящият съдебен състав на Административен съд София – град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. В. О., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], ет. 1, ап. 1, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-005275 по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП от 14.09.2021 г., издадена от Р. Б. Н. – полицейски инспектор към СДВР – ОПП, с която му е отнето временно свидетелството за управление на МПС до решаване въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, като неоснователна.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: